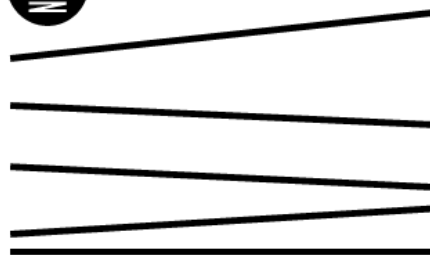

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Titel | Title:

Udgivet år og sted | Publication time and place:

Fysiske størrelse | Physical extent:

Petit, Frederik Carl.; udgivne af Frederik Petit.

Digte fra Rus-Tiden

Kjøbenhavn : trykt paa Udgiverens Forlag hos
Peter Thr. Brünnich, 1828

[8], 76 s.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

Federik Petit:

Digte fra Røs-Tiden

1828.

53,-410

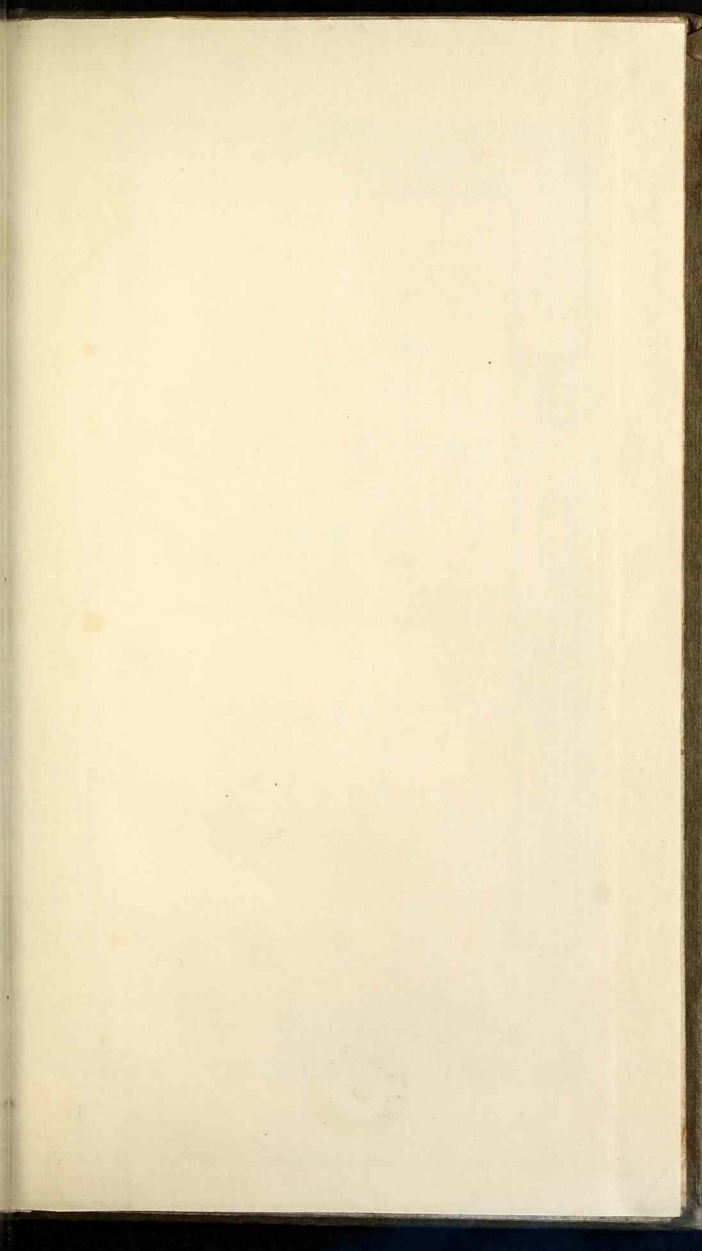
DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 53 8°

1 1 53 0 8 08645 4

+Rex

Digte

fra Rus-Tiden.

M. f.

Frederik Petit.

1257

D i g t e

f r a K u s = T i d e n.

Udgivne af

Frederik Petit.

Im dieſem Jahre leß ſich der Dæmvel in der Stadt Berlin ſehn. Er folgte den Leichenbegångniſſen und gebedrde ſich gar traurig.

Hoffmann, Serapionsbrüder.

Kjøbenhavn, 1828.

Trykt paa Udgiverens Forlag

hos Peter Thr. Brännich.

Til

min Søster.

Naar i fjerne, skumle Stad
Tungsind ofte trued',
Naar da Aanden, lidet glad,
Hen mod Hjemmet flued',

Tankerne hos Dig da var,
Jeg faldt hen i Drømme;
Lynets Flugt da bort mig bar;
Tanken har ei Tømme.

Fortid vel som graadig Vren
Rystede sin Vinge;
Tiden sluger sine Børn,
Kan dem dog ei tvinge.

Minderne om spundne Tid
Bleve Drne = Unger ;
Alle sang om Ungdoms Tid
Høit med Eddertunger.

Drnen stirrede saa sært,
Blomsten fløi for Stormen ;
Ungdoms Længsler, Hjertekjært
Sluged' Lungfindsormen.

Dog jeg gik min stille Vej,
Hovedet nedbøiet ;
Hvad jeg søgte, fandt jeg ei,
Mørkere blev Diet.

Hvad de Drne = Unger sang,
Hvad jeg selv har sjunget,
Ofte med heelt rædsom Klang,
I min Sjæl gjenrungened',

Men, naar Veemod greb mit Sind,
Hulked' jeg af Glæde ;
Tanterne gik ud og ind
I mit Herresæde.

Dg de spired' bange frem
Under Bøgens Krone;
Hvert et Minde om mit Hjem
Blev en kjærlig Tone.

Krampelatter, Hjertelyst,
Mine egne Sange,
Drenqvad og sølsom Røst
Fra hiin Edderslange;

O, en saadan Harmonie
Har heelt søre Kræfter,
Dg til Ynglings Phantasie
Vanvid let sig hæfter.

Vel i Barnets første Drøm
Lued' mangt et Billed',
Dg i Livets Bølgestrøm
Mange Farver spilled' ;

Lyse Farver var der faa,
Af de mørke mange;
Vintren sad med Riimfrost graa
I de Lokker lange.

Men de mørke Farver svandt,
Som jeg havde villet,
Og de lyse sammenrandt,
Soster, til Dit Billed'.

Hvad jeg tænkte, hvad jeg sang
Er kun ringe Gave;
Sagte lyder Harpens Klang
Over sjunkne Grave.

Men jeg giver hvad jeg har,
Ikke meer, ei mindre;
Stedse veed jeg kjær Dig var
Tanken fra mit Indre.

Sorøe den 19de Januar 1828.

I n d h o l d.

	Pag.
Digterkaldet	1
Ven	3
Marietidssten	4
Med nogle Digte, der skulde brændes	6
Ungdomshaab	7
Fortid og Nutid	9
Vintergjæk og Sommernar	10
Den 14de Februar 1827	14
Skriftemaal	15
Phantasiespil	16
Fortvivelse	19
Taaren	22
Impromptu	24
Troesbekjendelse	25
Digterløn	28
Sang, affjungen ved Soroe Academies Indvielse den 22de Maa 1827	30
Amor, som Brevtrykker	32
Tiden	34
Nytaarsnatten	35

Til E. B.	37
Heresang	38
Pigens Længsel	40
Gaade	41
Gødselsdagen	41
Advarsel	42
Idealet	47
Blaat og Sort	50
En Fristund	53
Maneren	57
Min sidste Villie	59
Marsag og Virkning	63
Trækfuglen	64
De underlige Ting	67

Rheinlied	71
Das Bild	73

Digterkaldet.

Hvor Bølgen bruser mod vildene Strand,
Hvor Stormene rase i Løvet,
Der staaer en Yngling i fremmede Land,
Han stander af Smerte bedøvet.

Hans Dine stirre paa Bølgerne blaae;
Fra Fædrekyst monne de komme;
At Glædens Dage kun vare saa faae,
Med Barndommen vare de omme.

En Taare perler i Ynglingens Blik,
Den falder i iilsomme Bove;
Til fjerne Lande den Bove nu gik,
Kom ei meer til Ynglingens Skove.

Som Bølgen strider med mægtige Vind,
Lig Bladet, der falder fra Grene,
Saa vildt omtumles af Stormen hans Sind;
Thi staaer han i Natten saa ene.

Heelt svage Toner fra fædrene Kyft
 Forøge hans grædende Længsel;
 Dybt Tungfind raser i soulmende Bryst;
 Thi trangt er det evige Fængsel.

Forgjeves griber hans vaklende Haand
 I Citharens gyldene Strænge;
 Thi Vintrens Frostsnee betynger hans Aand,
 Og Baaren blev borte saa længe.

I Nattens Tavshed de Toner hendøe,
 De vare saa faae og saa svage; —
 Hvad toned' hiøstet fra vildene Søe?
 Den ogsaa istemmer hans Klage?

Sa Bølgen bruser melodisk og skjøn;
 Han hører de sølverne Toner;
 Blidt hviste Egenes Blade i Løn,
 De lyde fra høiere Toner.

Og dybt det toner i Unglingens Barm,
 Det er en guddommelig Stemme;
 Han tager Citharen atter i Arm,
 At ei han de Toner skal glemme.

Og herligt stiger fra sukkende Bryst
 En Lovsang til Guddommens Ære,
 Hellig Begeistring er Sangerens Røst,
 Men sidste Gang monne det være.

Hvad Hjertet gemmer
 I dyben Braae,
 Man aldrig glemmer;
 Det svæve maa
 For Sjælens Die,
 Og smile huldt;
 Det maa sig føie
 Saa underfuldt
 Til skønne Billed,
 Som dette Sind
 Saa ofte trylled'.
 Med Smil paa Kind
 Det blidt henspæver
 I Aftnens Ild,
 Mens Anden hæver
 Sig kraftig, vild.
 Min Fryd, min Smerte
 Jeg tolke vil;
 Hold ud, o Hjerte,
 Taare tril
 Til Elfskøvs Minde
 Om spundne Tid.
 Kan jeg ei vinde
 Med al min Id
 Sorgen at fue,
 Elskede Møe,

Slut Livets Lue
 Og lad mig døe.
 Tænk da paa Skjalden
 Med Kjærlighed;
 I Kirkehallen
 Han først fandt Fred.
 Paa Skjaldens Baare
 I Gravens Favn
 Udgyd en Taare
 Af Beemods Savn.

Marietidselen.

(En Legende.)

Da Christus end i Moders Arme,
 Saa skjönt i himmelsk Ufskyld laae,
 Da reiste sig Herodes's Harmes;
 I Barnet han en Konning saae.
 Skjøndt Fyrste, han for Barnet gyste,
 Om det der gif saa viden Ky;
 Den Stjerne, som i Osten lyste,
 Den saaes endog i fjerne By.
 Af Avind nu ham Barmen brændte.
 Han pønsed' Nat, han pønsed' Dag;
 Men af, han Barnet ikke kjendte
 Til hvem han bar saa svart et Nag.

Da grumt han bød til feige Trælle,
 At dræbe hvert et Barn saa spædt.
 De gif — de frygtede hans Bælde,
 Og ei de blev af Myrden træt.
 Da lød til Joseph Englenes Stemme:
 "Til fjerne Land Du drage maa —
 Men aldrig, aldrig Herren glemme,
 Da tryg Du med Din Gud kan gaae."
 Med Barnet nu, det underfulde
 Det ømme Par mod Sonden drog;
 Men ei dog uden Corrig skulde
 De ende dette tunge Tog.
 I Drkner heelt af Sand opfyldte,
 Hvor Intet voxer, Intet groer,
 Hvor Solen golde Fjeld forghldte,
 Hvor ingen Wei sig kjærlig snoer,
 Der Eslet, som dem bar, hensegned',
 Det kunde ei for Hunger meer;
 Maria nu for Barnet blegned',
 Som hende blidt imøde leer.
 Begjerligt hendes Die skuer;
 Men hede Sand opfylder Alt,
 Og op hun seer mod Himlens Buer: —
 Da lustner det saa kjøligt, svalt;
 Og Barnet sine Arme slynger
 Om Moderen, det blegner ei;
 En Fugl i høie Lufte synger
 Og viser dem den rette Wei.
 Den rastt de nu med Tillid følge,

Og snart de see i Sandets Skjød
 En Plante, som ei Sand kan dølge;
 Thi den af Sand er ikke fød.
 Og medens Eslet graadigt spiser
 Af Plantens skjønne, grønne Blad,
 Maria da Alfader priser,
 Og takker ham for Gaven glad.
 Den Plante nu sit Navn hun giver:
 Marietidflen kaldes den.
 Om Haabet den et Minde bliver,
 Hvor Verdens Strøm os driver hen.

Med nogle Digte, der skulde brandes.

Trygt Ilden gjemmer
 I røde Skjød
 Hvad Verden glemmer.
 Ei Klage lød,
 Ei bange Stemmer.
 Rødlige Luer
 Skjönt sig slynge
 Mod Himlens Buer;
 De sig flynge,
 Mens Vanden stuer
 Fro mod det Høie,
 Op ad Byttet,

Og uden Møie,
 Sammenknyttet,
 Uden at støie,
 De det fortære.
 Ei de tøve,
 Kløgt ei de ære,
 Raskt de røve,
 Boldsmaend de ere.

Ungdomshaab.

(1825.)

Unglingen ei stedse bliver
 Paa det Sted, hvor han blev fød;
 Skjæbnen Barnets Drøm fordriver,
 Drømmen er liig Tanken fød.
 Barnets Dnsker Hjemmet ender,
 Uden det han Tæt seer;
 Lykken vinker — Alt sig vender;
 Drengen nu ei mere leer.
 Taarene i Diet skinne,
 Hjemmet han forlade skal;
 Ei han meer skal see de Linde,
 Som omgive Fædres Dal.
 Til en Verden, han ei kjender,

Kalder Pligtens strenge Bud ;
 Han forlader Slægt og Venner,
 Trygt han stoler paa sin Gud.
 Stedet, hvor hans Bugge gynge,
 Hvor han ikkun Venner saae,
 Hvor ei nogen Sorg betynged'
 Hjertet i dets rene Braa,
 Det ham ei af Hu nu svinder,
 Evigt tænker han derpaa ;
 Al, som Tiden hurtig rinder,
 Han sin Fryd henfare saae.
 Mismod, Tungvind, Brede følge
 Med ham ud i andet Land ;
 Taarer, som han ei kan dølge,
 Falde hedt ved fremmed Strand.
 Som en Ubekjendt han skuer
 Hen til fjerne Fædrekyst ;
 Livets Cherub hisset truer
 Varslende med Stormens Røst.
 Paradisets Flammeporte
 Alt i taaget Sky bortveg ;
 Fred og Barndom var nu borte,
 Sorgen farved' Kinden bleg.
 Barndoms lyse Stjerner flammed'
 I den mørke Nat ei meer,
 Tordnen lød og Lynet rammed',
 Unglingen mod Torden seer.
 Hjemvee da med mægtig Stemme
 Taler til hans trange Bryst,

Aldrig da han meer kan glemme
 Englens høie Barselrøst.
 Venſkab atter kjærlig lyſer
 I hans dybe Drømmeblund,
 Og ei meer han bange gyſer
 Frygtende for Fremtids Stund.

Fortid og Nutid.

Saa mangel et Sagn om ſvundene Old
 End lyder i Dannemarks Egne,
 Skjøndt Skjalden alt længe er ſtiv og kold,
 Og maatte i Graven henſegne.
 Skjøndt Muld bedækker hans ſmuldrende Been,
 — Aarhundreder ere henrundne —
 Dog Fuglene ſiunge ſaa lifligt paa Green
 Om Dage, ſom nu ere ſvundne.

Og Digtren lytter til Fuglenes Sang,
 Kun han kan forſtaa deres Stemme;
 Og dybt i hans Indre griber dens Klang,
 Hoſ Fuglene haver han hjemme.
 Og Digtren ſiunger om ſvundene Tid,
 Da Skjalden paa Jord monne vanke;
 Hans Kald er jo høit, og hellig hans Id
 Til Krandsen de Blomſter at ſanke.

Han søger i Dal, paa Bjerg og i Eng,
 Markblomsten han ikke foragter,
 Skjøndt Vaaren er kort, og Vinteren streng,
 At flette dog Krandsen han magter.
 Hvad Fuglene quad, hvad Blomsterne sang,
 Hvad rislende Bække fortalte,
 Det Digtren samler paa grønnende Bang,
 Hvor Fugle og Blomster ham kaldte.

Mens Digtren binder de Blomster iløn,
 Han mindes de gyldene Dage,
 Da Skjalden paa Jorden vandt herlig Løn;
 De vende nu aldrig tilbage.
 Dog fletter i Krandsen han Ewiggrønt,
 For Skjalden en venlig Kjærminde.
 Da Blomsten funkler i Krandsen saa skjønt;
 Af Jorden skal Skjalden ei svinde.

Vintergiek og Sommernar.

(Med den ovennævnte Blomst).

Vintergiek og Sommernar,
 Vaarens første Gave,
 Første Blomst, som Jorden bar,
 Skal Cousinen have;

Det jeg lofte høit i Sind ;
 Løftet maa man holde ;
 Ikke Baarens hulde Kind
 Frygter Vintre kolde.

Dybt i Sneens lune Skjød
 Vintergieffen lever ;
 Dybt fra Sneens Lueglød
 Sommernar sig hæver.

Hvid er Sneen, Blomsten hvid.
 Det er Ufkyldsfarven ;
 Sommerfuglen huld og blid
 Gjennembryder Larven ;

Sommerfuglen, Livets Tegn,
 Breder ud sin Vinge,
 Bliver ei i tætte Hegn,
 Høit den maa sig svinge.

Vintergieffen bryder glad
 Gjennem haarde Gjemme ;
 Folder ud sit hvide Blad,
 Hæver høit sin Stemme :

"Held Dig kjære, hulde Møe,
 Held for Fremtids Dage ;
 Gjerne Baarens Blomster døe,
 Tænker Du tilbage

Paa vor kolde Blomstertid,
 Paa vor Morgenrøde,
 Paa den Tid, da Sneebloomst hvid
 Græmmed' sig tildøde;

Hvis ei Haabet skjønt og huldt
 Lued i det Grønne,
 Haabet, at saa underfuldt
 Du vor Død vil lønne;

At vi ei af Storm og Vind
 Rives hen som Bytte,
 Men, at Du med kjærligt Sind
 Til vor Sang vil lytte."

Svag er Blomsten, svag dens Røst,
 Bange er dens Tone,
 Dog som Tegn paa Livets Lyst
 Skinner rød dens Krone.

Haabet, Uskyld, Glæden skjønt
 Udi Blomsten funkler;
 Rødt og Hvidt og Livets Grønt
 Ei Dugperlen dunkler.

Da de stod i Moderjord,
 Disse tvende Planter,
 Straaler der af Duggen foer
 Som af Glands = Demanter.

Blomsten visned', Duggen randt ;
 — Dgfaa Glæden græder —
 Her paa Torden Blomsten fandt
 Evig, herlig Hæder ;

Thi for Din Skyld visned' den,
 For Din Tak at vinde ;
 Sangeren er Blomstens Ven,
 Pigen dens Veninde.

Vennen sender derfor nu
 Dig en kjærlig Gave,
 Første Blomster, som endnu
 Spired' i hans Have.

Lad dem spire, lad dem groe
 Herligt i Dit Indre ;
 Byg kun fast paa dem Din Troe
 Selv i haarde Vintre ;

Thi, naar Rødt i Farvepragt
 Luer i det Hvide,
 Og naar Haabets Straalebragt
 Klæder Blomster blide ;

Held da Blomsten underfuld,
 Den kan ikke visne,
 Held da Pigen tro og huld,
 Varmen kan ei isne.

"Held Dig, Held Dig, evigt Held,
 Held Dig Blomsterpige!"
 O, at Blomsten kunde vel
 Hjertets Sprog fremsige!

Vintergiek og Sommernar
 Bad mig Talsmand være;
 Var kun Stemmen blid og klar,
 Jeg det var med Tre.

Vintergiek og Sommernar
 Sender jeg som Gave,
 Første Blomst, som Jorden bar
 I min Digterhave.

Den 14de Februar 1827.

Naar Venfskab ei knyttes i Ungdommens Vaar,
 Da Venfskab som Ungdom ret aldrig bestaaer;
 Held os, vi knytted' vort Venfskab i Vaar;
 Herligt og evigt vort Venfskab bestaaer! —

Skriftemaal.

Ret meget jeg tænkte, ret meget jeg sang,
 Men selv jeg forstod det dog ikke;
 Thi Strængene toned' med gaadefuld Klang;
 Jeg stirred' med vildene Blikke.

Ret meget jeg tænkte, ret meget jeg quad,
 Jeg tænker og sjunger saa gjerne;
 Af sjelden var Sjælen ved Sangen dog glad,
 Thi Tonerne løde saa fjerne.

I Sorøe jeg tænkte, i Sorøe jeg sang;
 Jeg tænkte og sang der saa saare;
 Til Sorøes Tre paa grønnende Bång
 Faldt ofte en brændende Taare.

Men Alt hvad jeg tænkte, mit høieste Haab
 Laae skjult i det dybeste Mørke;
 I Ratten hentoned' mit glødende Raab;
 Thi veget var Ungdommens Styrke.

Og det, som jeg tænkte i inderste Braae,
 Det vovede jeg at fremsige;
 Men Tanken, som ukjendt og udannet laae,
 Mon den tør til Lyset fremsfige?

Og det, som jeg tænkte i Hu og i Sind,
 Det lued' som brændende Flammer;

Liig Barnet med Taarer og Blus paa Kind
Min Tanke jeg neppe fremstammer.

Dog, gid hvad jeg tænkte, min Sorg og min Lyst
Jeg kunde som Barnet fremsige;
Thi Barnet det taler ved Moderens Bryst,
Liig Yngling til elskede Pige.

Jeg tænkte, jeg stammed', kanskee jeg og sang;
Jeg selv — af jeg veed det jo ikke;
Gi guldblokte Pige paa Dannemarks Bang
Mig vinked' med straalende Blikke.

Men skal hvad jeg tænkte jeg selv ret forstaae,
Maa komme en lysere Morgen,
Thi aldrig jeg Natten saa skummel for saae;
Af, hvo er for Lyset mig Borgen?

Phantasiespil.

Ved Arnen's Flamme
Jeg ene sad
I dunkle Kammer,
Og stille bad.
Forvovne Tanker
Fra skjulte Væld

Brød alle Skranker
 I Aftnens Nøel.
 I store Strømme,
 Med vældig Magt,
 De bange Drømme
 I Sandheds Dragt
 Fremlyned' atter
 Som Stjerneffud;
 Vel Sjælen fatter
 Sligt Herskerbud.
 Jeg bange stirred'
 Paa Luens Leg,
 Min Sjæl forvirret,
 Og Kinden bleg.
 "Gid jeg var hjemme,
 — Saa tænkte jeg —
 Gid at min Stemme
 Fandt Aandens Vel.
 Den Tid vil komme,
 Snart er den nær;
 Den Tid er omme
 Min Sjæl saa kjær;
 Kun svage Minder
 Tilbage staae;
 Der Trøst jeg finder,
 Og finde maa."
 Mens Læben flammed',
 Jeg veed ei hvad,
 Luerne flammed'

I magist' Rad.
 Billeder skjønne
 Fra Barndoms Tid
 Evig maa lønne
 Min Barndoms Id. —
 Billeder hulde,
 En Luefrands,
 Saae jeg henrulle
 I Flammedands.
 Corrig og Gammen
 Kjæmpede brat,
 Røgen og Flammen,
 I bælmørk Nat.
 Sorgerne seired'
 I vældig Kamp;
 Synet henveired'
 I Røg og Damp.
 Mørk blev nu Stuen,
 Mørk're min Aand;
 Slukt var nu Luen
 Ved Luehaand.
 Røgen indhylled'
 I Taagefyn
 Taaren, som trilled'
 Gensom og bly.
 Alt var nu øde,
 Alting var sort,
 Luerne døde,
 Haabet veg bort.

Pludselig Flammen
 Luede brat,
 Fryd og Gammen,
 I Røg og Nat.
 Lys blev nu Stuen,
 Lys're min Vand;
 Tændt var nu Luen
 Ved Luehaand. —

Fortvivlelse.

For sidste Gang jeg skuer
 I Virkligheds Dragt
 Den Møe, som høie Luer
 I denne Barm har vaft;
 For sidste Gang i Diet
 Nu straalér salig Lyst,
 Thi Livets Kraft er bøiet,
 Og tomt er dette Bryst.

Jeg elsked' og jeg prøved'
 At tolke Elfskovs Bøn;
 Al Trøst mig blev berøvet;
 Jeg fik ei mindste Løn.
 Forbandet Ord og Sange,
 Som jeg har spilt paa Dig;

Forbandet Taarer mange;
Som Du har kostet mig.

Du ei forstod min Stemme,
Ei dette mørke Blik;
Gid dybt i Sjælens Gjemme
Det blev Dig Dolkestik.
Kun een Gang Du mig smilte,
Seg saae da klart Din Aand;
Kun een Gang Diet iilte
Til mit foruden Vaand.

Forbandet være Mindet
Om denne Himmelstund,
Som trylled' huldt dog Sindet,
Mens Sindet laae i Blund.
Nu er jeg vakt af Drømme;
O, at jeg endnu sov!
Af Tungfjends svare Strømme
Seg drives hen som Rov.

Nu Miskmod vil mig lede
Paa Lastens mørke Vej;
Som Ledet i en Kjede
Det andet slipper ei;
Saa vil jeg stærkt Dig tvinge
At elske denne Sjæl,
Som høit paa Lastens Binge
Sig offred' evigt Vel.

Enfsaligheden hisset
 Seg offred' freidig hen
 Var jeg kun fast forviiset,
 Du elsked' mig igjen.
 Dog af, Du kan det ikke,
 Tilgiv, Jacoba, mig,
 Høit raabe Dine Blikke:
 "Seg elsked aldrig Dig."

Dog vil jeg meer ei græde;
 I Taaren skimmer Haab;
 Men dybt i Hjertets Sæde
 Vil tone Hjertets Raab;
 Men ei skal Nogen høre
 Den hæse, mørke Røst;
 I Drøm den skal mig føre
 Til Drømmens skumle Røst.

End een Gang vil jeg skue,
 Og aldrig, aldrig meer,
 I Diets hvalte Bue
 Som end i Uskyld leer;
 End een Gang skal mit Die,
 For sidste, sidste Gang,
 De stolte Blikke bøie,
 Hvis Sprog er idel Sang.

End een Gang vil jeg drikke,
 Og, at det blev min Død;

Af dine Lueblikke
 De Flammer, de udgjød,
 Da første Gang vi mødtes,
 Den første, sidste Gang,
 Da ei tilbagestødtes
 Mit Blik i Belyst lang.

End een Gang, — stille, stille,
 Det sortner for min Aand,
 End een Gang — Taarer trille
 Med Varme paa min Haand,
 End een Gang — Helved, Himmel!
 Kun een Gang — stille! — tys! —
 Den Tanke gjør mig svimmel;
 Et Favnetag, et Kys.

T a a r e n.

*"Tu veux que je lui sacrifie
 Ce dernier souffle de ma vie;
 Je le veux garder pour aimer."*

Nei — aldrig skal jeg glemme
 Den Taare, som jeg saae,
 Som dybt fra Sjælens Gjemme
 Flød dybt til Sorgens Braae.

Som Dug i Morgenstunden
 Med Demants Trylleglands
 Paa Blomsterne i Lunden
 Fortryller hver en Sands;

Som den forfrisker, qvæger
 Alt i sin Farvepragt,
 Saa Taaren stille læger
 Den Smerte, den har vakt.

Sa — jeg saae Taaren falde
 I Vinens Purpurfjød,
 Da hvert et Blik mon kalde,
 Dg hver en Tanke lød.

Den Taare skal nu stande
 Som herlig Bautasteen;
 Med min den skal sig blande,
 Af to skal vorde een.

Det var den sidste Taare,
 Det Afstedstaaren var;
 Jeg længtes jo saa saare
 Dg fik da dette Svar:

Som Drømmen sagte iler
 Forbi i natlig Stund,
 Mens Anden rolig hviler
 Dg virker skjøndt i Blund,

Saa skal min Elskov svæve
 For mig i Drømmens Dragt;
 Vel vil Dit Billed bæve,
 Og ofte skinne svagt;

Men ei skal det udslættes,
 Saalænge Hjertet slaaer;
 Det aldrig skal forgjættes
 I Winter og i Vaar.

Og, hvis et andet Billed'
 Som Dit saa huldt og reent,
 De tunge Sorger stilled'
 Vel tidligt eller seent,

Da skal jeg Dit ei glemme,
 Jeg skal, jeg kan det ei,
 Og vel skal Fortids Stemme
 Til Hjertet finde Dei.

Impromptu

(Den 14de Marts 1827).

Den Pige ei at finde,
 Som er vor Elskov værd,
 Den Pige ei at vinde,
 Som er vort Hjerter kjær,

Naar ret man længe saare,
 Det koster mangel Taare.

Troesbekjendelse.

(Af en Dens Papirer).

*Aimer en apprend plus sur ce qui tient aux mysteres de
 l'ame que la metaphysique la plus subtile.*

Stæhl Holstein.

Fra Østens Christus jeg mit Die vendte,
 Jeg troede ei paa Tornekronens Glands,
 For mig dens Guddomslue aldrig brændte.

Forvildet stirred' nu min Digtersands,
 Og sænktes i Elysiets Skyggerige,
 Der søgte jeg min høie Guderkrands.

Af hver en Blomst jeg saae en Guddom stige,
 Naturen qvad sin dunkle Brudesang,
 Da aned' først jeg Dig Du elskte Pige!

Dryaden smilte bag sit Blomsterhang;
 Og drevne af heelt underfulde Kræfter
 Blank Kilden risled', Træet høit sig svang.

Dog spagt kun Barndomsdrømmene sig hester;
 See, Vintren kom og Kilden isned' fast,
 Mens Bladet gav for Nordens Kulde efter.

Gylfiets Guder sank og Sløret brast,
 Med Taarer atter Unglingen stod ene,
 Som paa den øde Strand en bjerget Mast.

Da vendte han sit Blik til Nordens Stene
 Og drømte sig i Kampens Old igjen:
 Dplivet stod den aserfyldte Scene.

Og Baldur blev hans Hjertes stille Ven,
 Og Siofna smilte med sin Rosenlæbe,
 I Skyen hist foer Tordenguden hen.

Med Andagt fast mit Hjerte sig mon klæbe
 Til Freia og til Odins Himmelslot,
 Min Idraet skulde kun for Norden stræbe.

Mens Phantasien end var Aandens Drot,
 Mens end Forstanden var af Hjertet døvet,
 Da tyktes det mig der saa hjemligt godt.

Men da Forstanden spirende skjød Løvet,
 Da gav jeg meer ei Odins Sange Gjem,
 Da sank min Guderverden knust i Støvet;

Beemodigt stirred' Blikket altid frem,
 Og fandt dog aldrig hvad det finde vilde;
 Det var en Fremmed i sit eget Hjem.

I Verden grandt jeg saae den store Kilde,
Men om dens Udspring var der aldrig lyst:
Forgjæves spulmed Længslerne de vilde.

Da toned' Aandens Stemme i mit Bryst
I Sorgens Stund ved dunkle Nattetide,
Da hvert et Væsen laae i Slumren tyst:

"Det, som Du vil tilkjæmpe Dig at vide,
Udgrunder aldrig Menneskets Forstand;
I Blinde vil den med sig selv blot stride."

"Kun hist i Følelsernes Sommerland
Kan Kildens Udspring Mennesket fornemme,
Der kan han slukke Aandens Kundskabsbrand."

"For Aanden tone maa der da en Stemme,
Som lede kan paa vildsom Dei og Sti,
At ei Indvielsen den skal forglemme."

"Da lænkes Du og er dog evig fri,
Da græder Du og har dog evig Glæde,
Det er som Herren selv gif Dig forbi."

Og som et Barn jeg inderligt mon græde,
Og længtes efter Væsnet, som paa Tord
Mildt skulde lede mig til Lysets Sæde.

Heel mangen Ungmøe saae jeg i mit Nord,
Med Keenheds Skjær i Diet og paa Panden
Og Midien beltet skjønt med Ustylds Gjord.

Men Ingen kunde tænde Himmelbranden,
Der eengang knyttrende, ei slukkes ud,
Hvor vildt det stormer end paa Klippestranden,

Nu har jeg gjennem Vintrens Storm og Slud
Seet Bæsenet, som af Gud og af Naturen
Er faaret mig til trofast Hjertebrud.

Men vil ei Du udjevne Pandefuren,
Som Skjæbnen pløied' i min Ungdomsbaar,
Da kommer Freden først bag Kirkemuren.

Kom, Elskte, kom, Din Digter eensom staaer,
Kald ved et Ord hans Hjertefred i Live;
Du veed det vist, Du ene det formaaer,
Den bedste Krands paa Torden ham at give.

* * * *

Skjøndt Pigen ei udjævned' Pandefuren,
Af Kjærlighed til anden Hjerteven,
Dog hviler endnu ei bag Kirkemuren
I Støv hensmuldret favre Ungersvend.

Digterløn.

Guldblokke Musa, yndig og skøn,
Siig, hvad er Skjaldens herligste Løn?

Siig, hvad tør han vel vente paa Jord?

Siig, er og Lønnen evig og stor?

"Skialden vandrer heelt eensom og bly,

"Tanken flyver som Fuglen i Sky;

"Skialden visner som Blomsten paa Eng,

"Mindet blomstrer skjøndt Vintren er streng.

Guldblokke Musa, ikke den Løn

Skialden tør kalde herlig og skjøn;

Mindet falmer ved Solen i Vaar,

Skialden forladt ved Graven da staaer.

"Skialden vandrer og sjunger heelt glad,

"Kjender kun Vensteb og aner ei Had;

"Tolker sin Sorrig, tolker sin Fryd,

"Glæder Enhver ved Strængenes Lyd.

Guldblokke Musa, ikke den Trøst

Fordrer det arme, stormfulde Bryst;

Vaaren svinder og Glæden med den,

Glæden kommer da aldrig igjen.

"Skialden vandrer paa grønne Vang,

"Herligt toner hans glødende Sang;

"Pigen blusser og smiler saa huldt,

"Sangen lyder saa anelsesfuldt;

Guldblokke Musa, det er en Løn,

Skialden tør kalde herlig og skjøn;

Skue en Piges rødmende Kind,
Trøster det arme, stormfulde Sind.

S a n g,

affsungen ved Sorø Academiets Indvielse
den 22de Mai 1827.

Danmark er et herligt Land
Alt med sine Enge;
Ikke frygter lave Strand
Bølgerne i Sengen;
Milde Lufte boltre sig
Blidt paa Blomster-Binger;
Baarens Forbud stoltelig
Høit i Luft sig svinger.

Sjølund er en deilig De
I de danske Bunde;
Indig blusser Sjølunds Møe,
Det maa hver Mand sande.
Skjønnere ved Sjølunds Kyst
Blusser danske Bøve,
Naar den hviler Bryst mod Bryst
Høit mod Danmarks Skove.

Sorøe er en lille By
 Under Bøgestygge;
 Gjerne vi i Bøgens Ly
 Kundskabs Tempel bygge.
 See, det staaer ved Søens Bred
 Midt i Bøgelunde,
 Gid at det i Evighed
 Saadan stande kunde!

Fuglen steg fra Baalets Skjød
 Alt med Regnbuevinger,
 Den har hørt, at Sangen lød,
 Den et Budskab bringer.
 Hører — Fuglens stille Sang
 Gjennem Salen toner;
 Sagte lyder hellig Klang
 Blidt fra Himlens Zoner:

”Høit sig hvælver Templets Hal,
 Høit min Lovsang lyder,
 Høit og helligt er det Kald,
 Som mig Almagt byder.
 Seg skal svæve høit i Sky
 Over Templets Tinde;
 Natlig Mulm og Morgengry
 Skal mig der gjenfinde.”

Fuglen quod og Sangen lød
 Dybt i Sjælens Gjemme;
 Stedse der med Ungdoms Glød

Tone skal hiin Stemme.
 Vi vil mindes mangel Gang
 Sorøes Bøgestove,
 Templet under Skovens Hang,
 Ved den sølvblaae Bøve.

Amor som Brevtrykker.

*Oh, it was fill'd with words of flame,
 With all the wishes wild and dear,
 Which love may write, but dares not name,
 Which woman reads, but must not hear.*

Th. Moore.

Vinduet stod aabent og Vinden foer
 Legende over mit Skriverbord;
 Bladene spredtes mod Ost og Vest,
 Alle de fløi som de kunde bedst.

Ligesom Bier ved Morgengry
 Ud til de brogede Blomster tye,
 Ret saa de Blade med muntert Sind
 Fløi over Gulvet med gunstig Vind.

Hvad var at gjøre? jeg ogsaa sprang:
 Tid til Betænkning ei var ret lang;
 Bladene kunde saa saare let
 Fange paa Gulvet en lille Plet.

Og som de Daarer letfindigt fløi
 Hen over Støvet med sagte Støi,
 Maatte jeg springe med voldsom Hast,
 Saa at selv Sønnen i Kjolen brast.

Intet jeg ændsed' og holdt ei op
 Med mine dristige Gjedehop,
 Førend jeg meente, at mine Smaa
 Atter nu roligt i Kammeret laae.

Al, men jeg Arme i Agt ei tog
 Bladet, som skjultes i lønlig Krog;
 Uden jeg mærked' det, Vinden brat
 Førte det ud i den vide Nat.

Hvad der stod skrevet paa dette Blad
 Kunde vist gjøre min Pige glad;
 Ei hun nu aner og ei hun veed
 Alt hvad mit Hjerte ved Tabet leed.

Driver os Sorgen end ei til Daad,
 Hyppigt den giver dog gode Raad;
 Amor udhuggen i parist Steen
 Bogter nu trolig og uden Meen.

T i d e n.

(Fragment.)

Men — hvis i mørke og natlige Stund
 Fra Diet en Draabe nedrinder,
 Da vælder Draaben fra dybeste Bund,
 Et Dffer til Fortidens Minder.

Thi liig den dunkle, tilslørede Drøm
 Er Fortidens Dage henrundne;
 Fremtid henruller i fraadende Strøm
 Gldbølger ved Lov ikke bundne.

Nutid staaer bange og vaklende bly,
 En Somfrue med blussende Kinder;
 Fremtiden seirer, mens Dagene flye;
 Med Lænker Du Pigen ei binder.

Jeg er Træl og Tiden Herre,
 Saa har Nornen det bestemt;
 Var det omvendt, var det værre,
 Som det er, saa er det — slemt.

N y t a a r s n a t t e n .

Natten hviner, høit den svinger
 Sine sorte Ravnvinger;
 Mulmindhylllet Midnatstunden,
 Ikke mere lænkebunden,
 Lægger sig med mægtig Vælde
 Over Dale, over Fjelde;
 Herlig flammer Himlen svær
 Af den høie Stjernehær.

Stormen tuder, Timen rinder;
 Alle Fortids Beemodsminder
 Klynkende med Stormens Klage
 Vende varslende tilbage. —
 Diet luer mørkt, forvildet,
 Goden vakler dybt indhildet;
 Afgrundsdybet vinker brat,
 Frelserluen flammer mat.

Frelseren i Martyrdøden,
 Nattemulmet, Morgenrøden,
 Himmelsstjernen, Helvedsflammen
 Strømmede i Dybet sammen.
 Men af Himlens Underkræfter
 Ingen sig til Jorden hester;
 Tudende med Nattens Raab
 Stiger Jorden af sin Daab.

Midgardsormen bange vrider
 Sine sønderknuuste Sider;
 Tændt af Lynet Lyset stiger
 Fra de skumle Mørkets Riger,
 Ikke Fremtids stærke Kjempe
 Fortids Kraft formaaer at dæmpe;
 Ikke brustne Bautasteen
 Gjemmer Fædres sjunkne Been.

End een Stund, og Glemsels Mørke
 Dækker Aarets Heltestyrke;
 Diebliffets Demantkjeder
 Slynges sig om Evigheder;
 End een Stund — den er udrunden;
 Aaret nu og Midnatstunden
 Glødende i Luesavn
 Sank i Natten Favn i Favn.

Natten hviner — Taaren rinder
 Ned ad Pigens blege Kinder;
 Høit paa Nattens Ravnevinger
 Anden sig mod Himlen svinger.
 Fader, Du, som hisset throner,
 Frelser, evige Forsoner,
 Hvi skal sjunkne Seklers Fjed
 Minde mig om Evighed?

Til C. B.

(Da jeg havde læst hans "Helge Hjorvardson.")

Sa — Du har favnet heelt dybt i Din Aand
 Runer, som Saga har riftet;
 Medens Du løste med lempelig Haand,
 Traaden ei haver Du mistet.

Hvad hine Skjalde paa sneeklædte De
 Hvad alt for Aaringer mange,
 Det skal nu læse den blomstrende Møe
 Alt paa vort Dannemarks Bange.

Det skal oplive i Nordmandens Bryst
 Mindet om svundene Dage,
 Det skal da give hans Tanke en Røst
 Hiin Tid at kalde tilbage.

Det skal ham lyse i Fortidens Nat,
 Være hans ledende Stjerne;
 Stjernen den funkler i Mørket ei mat,
 Glimter den end fra det Stjerne.

Og som ei Alle grandt kjende dens Wei,
 Men kun i Frastand den skue;
 Mange skal læse, forstaae Dig dog ei;
 Stjernen bag Skyer vil lue.

Men den, som seiler med lykkelig Bør
 Over de fraadende Bølger,
 Og som da hæver det fiintspundne Slør,
 Som hine Helteqvad dølger,

Sa — han vil skue forundret i Sind
 Kraften, som lønligen brændte;
 Harmen vil farve den rødmende Kind,
 At han ei før den erkjendte.

Tak Dig, o Sanger, Du hæved' hiint Slør
 Driftigt men blidt fra mit Die;
 Tak Dig, o Sanger; ei Mindet nu døer
 Om det evindelig Høie.

S e r e s a n g.

Paa Pigesind at bygge,
 At troe Smaabølger trygge,
 At stole paa en Skygge,
 Og paa de Trolde stygge,
 Paa Havfru, som heelt kjærlig
 Alt dandser her paa Strand,
 Paa Fuglesang, som herlig
 Gjenlyder blidt fra Land;

Med Længsel og med Dvide,
 I Utid og i Tide,
 Paa Luftens Bølge ride,
 Med Havets Skum at stride,
 Med Slinger som heelt broget
 Dyrakte Dwindens Lyst,
 Med Alderdom, som krøget
 Ei giver Nogen Trøst;

At troe paa Ord og Love,
 Paa Guld og grønne Skove,
 Paa Ulvene, som sove,
 Paa Pigerne, som vove
 Med Trylle-Lyst og Smerte,
 Med Kogler = Fryd og Brynd,
 At lokke Mandens Hjerte
 Til Udaad og til Synd;

Med Foden Druen træde,
 Med Saften Læben væde,
 Og saa med drukken Glæde
 At rave til sit Sæde,
 Og under Frihedsraabet
 At være ringe Træl,
 See, det er Manddomshaabet,
 See det er Mandens Sjæl!

(Sangen bliver stedse mere og mere hæst)

Paa Fuglene, som svinge
 Sig høit, maa stækkes Vinge;

Skal Hestene ei springe
 De gribes maae i Bringe;
 Skal Lilievand ei flyve
 Med Fuglene de smaae,
 Da sikker hun for Lyve
 I Fernbuur holdes maa.

Der Stjernen hun seer tindre,
 Den Sorgen ei kan lindre,
 Den Hævnen ei kan hindre,
 Hun evig maa erindre,
 At Drn heelt stolt i Balde
 Sig hæver høit i Skj,
 Smaafugle Taarer fælde
 I Buur ved Morgengry.

(Det Øvrige forsvinder i en sagte Stynnen.)

Pigens Længsel.

Ene sad Pigen i Kammerkrog,
 Natvinden heftig i Vinduet tog;
 Hyppig flød Taarer fra Dine blaae,
 Tankerne monne saa vidt omgaae.

Bildere stedse lod Stormens Kast,
 Strængene toned' indtil de brast;

Pigelils Længsel med Stormen steg,
Sorg farved' Kinden saa saare bleg.

Da hørtet sagte paa Gangen Trin,
Ynglingen iilde til Pigen sin;
Længslen blev stillet og Kinden rød,
Brudesang herlig i Stormen lod.

G a a d e.

Den 1ste April 1827.

Et Skib omtumles paa vildene Hav,
Langt borte fra Fædrelands Egne,
I skummende Bølge fandt Roret sin Grav;
Siig — hvad skal om Skibet nu hegne?
Et Blik er den frelsende Stjerne.

S o d s e l s d a g e n.

(Elegie.)

Heute fühle ich Schmerz, — heute vor zwanzig Jahren machte ich
Schmerz, — vielleicht blos durch den Anschlagzetteln, oder
das Subscriptionsblatt des Sedezbandes, welches edirt
werden sollte.

Goffmann (Nachlaf.)

Uyffelig er den, som har
Nær ved Mund og Die,

Hvad i Verden mægtigst var
Sjælen at fornøie.

Åk, han søger ei, som jeg
Efter fjerne Steder,
Finder ei paa Fortids Bei
Sine bedste Glæder.

"Tidens Tegn det er forvist,
Som mig slet behager,
Naar en ung Academist
Haant ad Phoenix vrager.
Lusten er fra Morgengry
Fylt med lutter Lærker,
See, hvor landligt, vest for By,
Frøkner blege Særker!"

"Kig i Staden — Sal og Dvift
Reenligt paradere;
Mærk, da Kongen var her sidst
Lod man renovere.
Derfor og Misundelsen
Om vort Lærdomsstade
Sagde haant: nei see, min Ven,
See Ny = Kongensgade!

"Stueliv ei passer til
Mittenaarigt Ungsind;
Rør Dem lidt, og vige vil
Kraftfortæret Tungsind.

Tvende Fruer, een Madam,
 Skræddersvende flere,
 Hele Verden gif, saastam
 Ud at promenere."

Nei, jeg maa betænke min
 Sorgelige Stilling;
 Her til en Bouteille Wiin
 Har du tyve Skilling;
 Nys til Regler Resten gif,
 Vel jeg mærker Svien;
 Silde jeg Forstanden fik,
 Tidlig Phantasien.

Mens jeg drikker mindes jeg
 Dine gyldne Blikke,
 Mens jeg mindes Dig, kan ei
 Andet jeg end drikke.
 Følgelig, naar Sværmerfind
 Faaer sin Yndlingsspisning,
 Giver Wiin og Elskov ind=
 Byrdes Underviisning.

Ei Alladin, tro Du mig,
 Tro min stille Klage,
 Elskte mere inderlig
 I sin Belmagts Dage.
 Ak, men Vignelsen maa her
 Skamrød jeg la'e fare;

Meget fattes mig, især
Lampen og Gulnare.

Hadde Skjæbnen villet os
Venligen forbinde,
Villet Dig det Navn tiltrods,
Kaldt min Studentinde.
Noget havde Verden seet
Af det, af, usete;
Noget var ei heller skeet,
Som desværre skete.

Hvad af Skjønhed du besad,
Hvad vi Alle yndte,
At besynge dette Hvad
Driftig jeg begyndte.
Hvad du ikke eied', gad
Og jeg gjerne prise:
Verden Hvad og Ikkehvad
Vilde jeg bevise.

Romerhjerte, Romernavn
Hos den danske Pige!
Giv Gud min Fred til Gavn,
At jeg snart maa sige:
Navnet, jeg besang i Mai,
Derhos i Prologen,
Staaer nu i mit Hjerte ei,
Men ikkun i Bogen.

Advarsel.

"Lad Børneværk, lad Tidsspild fare,
 — Saa Stemmen lød med Beemods Magt — ;
 O, seer Du ei den skjulte Snare,
 Som lønlig for Din Fod er lagt.

Vel ogsaa jeg i Barndoms Drømme,
 Endogsaa jeg har havt den Tro,
 At Digt og Sandhed kunde strømme
 Tilsammen og i Samklang boe.

Men Sanggudindens rene Billed'
 fandt ikke Gjenskin i mit Bryst ;
 En Taare da af Diet trilled',
 Men ikke Taaren gav mig Trøst.

Da kasted' Harpen jeg med Vælde
 Mod Jorden, saa at Strengen brast ;
 Men dog jeg maatte Taarer fælde ;
 Det var et stort, et farligt Kast.

Thi Barndoms Tid var nu jo omme ;
 Med den svandt ogsaa Børneleeg,
 Nu Barnets Attraae, Længsler tomme
 For Alvor og for Sandhed veeg.

Men den, som brat af Snaren hildes,
 Som digter uden indre Kraft,

Hans bedste Tanker vil forvildes,
Og Træet visner uden Saft.

Thi ved dets Rod da Ormen gnaver,
Mens Fugle bygge i dets Skjød;
Ei Stammen nogen Styrke haver,
Den synker hen i tidlig Død.

Thi, Ungling, tro mig, lyd min Stemme;
Din Børnetid jo ogsaa svandt;
At Børneværk Du bør nu glemme,
Alt Legetøi og Digtertant.

Du ei som Digter stor kan vorde;
For fast er Sjælens Lænkebaand;
Du græder? ja de Ord er haarde,
Liig Vinterisen om Din Aand.

Tilgiv mig dog; — jeg maatte rive
Dit mørke Sind fra Drømmens Land;
Thi Du kan aldrig Digter blive,
Men Drømmer kun og ingen — Mand."

*

*

*

*

Seg stoppede mit Dre
For Stemmens Barselsklang;
Thi maa nu Andre høre
Min egen Ravnescang.

Jeg dukked' under Havet,
 Jeg Himlens Stjerner saa;
 Dog blev mit Navn ei stavet
 Af Danmarks Piger smaa.

I d e a l e t.

Der var en Tid, da blidt i Barndoms Drømme
 Kun Glædestaaren ned ad Rinden gled,
 Der var en Tid, da Suk og Længsler omme
 Kun aanded' Barnets stille Hjertefred;
 Nu Taarerne fra anden Kilde strømme;
 At Kilden hedder Sorg fuldt vel jeg veed.
 End vildt fortærende de Taarer brænde;
 Thi, af, de intet Tilflugtssted mon kjende.

I Diet lyste Længselstaarer mange,
 Thi Kilden sprudlede fra dybe Bæld;
 Andægtig Bøn og Hjertets fromme Sange
 Hentoned' ofte da i stille Nuel;
 Og Harpen stemte jeg paa Danmarks Bange,
 Mens Barmen bad om Fred og Fremtids Vel;
 Men Himlen ei de Toner vilde høre,
 Som kun formaae mit eget Selv at røre.

Jeg bad til Gud, mens Aftenstjernen gløded',
 Af hellig Længsel i den sorte Nat;
 Mit Die frygtede ei Stjernemødet,
 I Diets Stjerne lyste Længsel brat.
 Jeg vovede — nu har jeg haardt det bødet,
 Liig Aftenstjernen skinner Diet mat.
 "Jeg Alt vil tabe, kan ei Alt jeg vinde,"
 Saa sukked' jeg, da Stjernen jeg saae svinde.

Og Dagen kom paa Morgenrødens Vinge,
 Og Havets Bølge lued' rød som Blod;
 Ei Solens Straaler kunde Trøst mig bringe,
 Thi ene jeg forladt ved Bredden stod;
 Vel Drnen saae jeg høit i Sky sig svinge,
 Men, af, jeg havde ikke Drnens Mod;
 Paa Klippetoppen hvilede dens Rede,
 Derfor den mægtig Vingen kunde brede.

Men som jeg stirred' i de dybe Bænde,
 En Bølge skumklædt svulmed' høit fra Bund;
 Og — underligt — paa Bølgen saae jeg stande
 En Pige fød i Tangens skumle Lund;
 De sorte Lokker flagred' vildt om Pænde,
 Og gjennem Diet lyste Sjælens Grund;
 Men som hun vuggedes i Bølgefarmen,
 Med Længsel bølged' lønlig Somfrubarmen.

"Din Røst har lokket mig fra mørke Kammer,
 — Saa tyktes mig at skjønne Havfrue sang —

Som selv i Havet uden Solens Flammer
 Ei trives kan det selsomt grønne Tang,
 Saa Skjaldens Læbe ikkun sagte stammer,
 Og Strengen toner ei med kraftig Klang,
 Naar ei i Væsnet, dybt i Formens Indre
 Livstjernerne med hellig Lysglimt tindre.”

”Siig — faae Du aldrig skjælbedækket Slange
 I vilde Krumninger sin Hale slaae?
 Som dette Pantfers Skjæl, utallig mange
 Paa Havsens Bund er mine Kamre smaae;
 Og dog mod Livets halvoplyste Gange
 Er alle end i Antal saare faae;
 Saa intet Væsen uden Hjælpetraade
 Kan finde Veien gennem Livets Gaade.”

”Dog frygt ei Du; heelt stærke Lænker kjede
 Dit Væsen til sit eget, bedre Jeg;
 Ei skal forvildet uden Traad Du lede
 I Nattens Skumring efter Fjeldets Wei;
 Thi Kjærlighed skal Vingen om Dig brede,
 Og, hvis end her Du Væsnet finder ei,
 Med hellig Andagt lyse Lampens Flammer
 For Helgenbilledet i Sjælens Kammer.”

Saa Vigen sang; og af det sorte Die
 Med Haanden vifted' hun en Draabe ud;
 Da bød hun Bølgerne sig sammen bøie,
 De fulgte villigt hendes Herkerbud.

Dg som hun svandt, jeg stirred' mod det Høie;
 Thi i det Høie throner Dybets Gud.
 Vel tolket er mig Livets store Gaade,
 Men for Dpfyldelsen maa Herren raade.

Blaat og Sort.

Speilklar, rolig Bølgen trilled'
 Blidt mod Dana's lave Kyst;
 Bølgen dog ei Længslen stilled',
 Som høit svulmed' i mit Bryst.
 Bølgen gled ad Havets Glade;
 Lang og vildsom var dens Wei;
 Skal end Fugl sit Hjem forlade,
 Wei'en did den glemmer ei.

Bølgen kom fra lange Reiser
 Til den elskte Fædrestavn;
 Dobbelt stolt og høi den kneiser
 Glødende i Elskovs Savn.
 Saare kort dog var dens Hvile
 Blidt ved Dana's fulde Barm;
 Atter bort den maatte ile
 Grædende og elskovsvarm.

Sidste Kys paa Purpurmunden
 Brændte end med magtig Glød;

Favnetag i Afsskedsstunden
 Salig Smerte brat udgjød.
 O, en saadan Smerteglæde
 Saae jeg kun i Pigens Blik;
 Da jeg saa Lucinda græde,
 Et Begreb jeg derom fik.

Blaa var Himlen, blaa dens Bue,
 Bølgen og var himmelblaa;
 Og i Diets klare Lue
 Himlens Glands jeg funkle saa.
 Bølgen græd og sukked' saare,
 Da dens Afsskedstime lød;
 Pigeviets hede Taare
 Faldt i Bølgens dybe Skjød.

Stormen hæved' sig med Vælde,
 Bruste over Land og Hav;
 Bølgen maatte det undgjelde,
 Den i Havet fandt sin Grav.
 Pigens lyse Himmeløie
 Modstod ikke Stormens Brag;
 Ei det stirred' mod det Høie,
 Derfor var dets Kraft saa svag.

Atter hæved' sig en Bølge,
 Mere stærk, men mindre blid,
 Som ei Kraften kunde dølge,
 Fra den vilde Bølgestrid.

Sort var Sky og Farveglandsen,
 Farvespillet dobbelt stort;
 Sort var Hav og Bølgedandsen,
 Pigens Die uveiersfort.

Spredte Natten end sit Klæde
 Over Sky og Hav og Fjord,
 Dog en heftig, hellig Glæde
 Straalende af Bølgen foer.
 Helgenglands i Pigeøie,
 Bølgestrid paa vilde Hav,
 Underligt det sig mon føie,
 Begge blive Mandens Grav.

Bruus da Storm paa Hav og Enge,
 Knæk hver Lilies Ufsyltsblad;
 Bruus kun mægtig, bruus kun længe,
 Bølgen da er dobbelt glad.
 Lør kun Diets sorte Flamme
 Lede mig paa Livets Sti,
 Da kan Lynet ei mig ramme,
 Uveier drage maa forbi.

Himmel, Du med Farvepragten
 Speiler Dig i Havets Skjød;
 Bølge ikkun Ufsyltsdragten
 Skjuler skumklædt indre Glød.
 Pige, naar Dit Dies Stjerne
 Lyste over oprørt Hav,

O, da Skjalden vilde gjerne
Finde dybt i det sin Grav.

Tril da rolig, stille Bølge,
Blidt mod Danas lave Kyst;
Længslen kan jeg dog ei følge,
Som høit spulmer i mit Bryst.
Hæv Dig, Orn, med Stormens Bølge,
Bølgen sortner, nys saa blaa;
Taarer, som jeg maatte fælde,
Faldt i Havets mørke Braae.

En Fristund.

*There is a mood of mind we all have known,
On drowsy eve or dark and lowering day.
When tired spirits lose their sprightly tone,
And nought can chase the lingering hours away.
Dull on our seal falls Fancys dazzling ray,
And Wisdom holds his steadier torch in vain,
Obscured the painting seems, mistuned the lay,
Nor dare we of our listless load complain,
For who for sympathy may seek, that can not tell of pain.*

W. Scott.

Kjedsomhed, Du runfne Amme
Med Dit mørke Taageblif,
Vil Du Barnet nu annamme,
Fostre det med Moderdrif?

Eller, som Du end var Pige,
 Fyrrigt stille mine Savn;
 Trylle mig i Drømmens Rige,
 Mens jeg slumrer i Din Favn?

Nei, Du est for gammel, Dvinde,
 Til at favne Ungersvend;
 Haab Du kun, men ingensinde
 Bliver han Din fultro Ven.
 Edderkop i Stuefrogen
 Danner kunstig fine Spind,
 Og Pedanten over Bogen
 Slumrer blidt og salig ind.

Om han drømmer veed jeg ikke,
 Dog jeg tvivler stærkt derpaa;
 Thi hvor skulde sigt sig stikke
 Uden for de Poge smaae?
 Phantasien, han beretter,
 Er en Deficit Forstand;
 Den som Plus for Minus sætter,
 Den først er den rette Mand.

Strax som Viismand strunk jeg træder
 Med et Smil ved Munden frem;
 Alting smukt Propheten klæder,
 Ikkun ei i Fædrehjem.
 Skjøndt jeg Plus for Minus satte
 Ei jeg blev til holden Mand,

Alle mine Minus — Skatte
Intet Plus omfatte kan.

Barnets første Ufkyldslængsler,
Ynglings Styrke, Ynglings Tro,
Inden Formens rustne Hængsler
Spottende da floggerloe.

See mig, det var Contrebande,
Som jeg havde smuglet ind;
See mig; Læben maa forbande,
Hvad jeg elsker høit i Sind.

Flagrer Haaret langt for Binden,
Er kun Frakken studset kort,
Strax da blusser Pigekinden,
Pigebiet funkler fort.

Kommer man i Sægertrøie,
Og med Bøssen uden Krudt,
Snakker man som Pappegøie,
Da er Pappegøien fludt.

Strax som Sæger strunk jeg træder
For de kjære Piger frem;
Altting smukt Propheten klæder,
Ikkun ei i Fædrehjem.
Altfor kort var Sægertrøien,
Altfor langt mit sorte Haar,
Derfor uden megen Støien
Sag forfludt min Bei nu gaaer.

Dg i ludslidt Søndagskaabe
 Vandrer jeg fra Huus til Huus;
 Alle kalde mig en Taabe,
 Naar jeg gaaer i Digterruus.
 Alle mine bedste Sange
 Synger jeg af Hjertets Grund,
 Videre maa jeg dog gange
 I den hede Middagsfund.

Phantasie, Din Ufsyltsrødme
 Vidner om Din Pigestand;
 Endnu aldrig Mundens Sødme
 Kysfed' bort en elsket Mand.
 Kjedsomhed, Du runke Amme,
 Med Din hæse Ravnerøst,
 Gi kan Ungdom Du opflamme
 Ved Dit nøgne Edderbryst.

* * *

Digtervandring, Tiggerliv,
 Blismands Daarefagter,
 Det kun Herren ved sit Bliv
 At udslette magter.

M a n e r e n .

"Naar Stjernerne tindre med straalende Glands,
 Naar Tavshed blidt herffer i Skoven,
 Naar Nattergal sjunger i Bøgenes Krands
 Og minder om Livet fra oven;

Naar Maanen huldt smiler med blussende Kind,
 Og skuer paa Bølgen fortroligt,
 Naar sødeligt slumrer den bævende Vind,
 Og Bladene hvisle saa roligt;

Naar Vandlerne vandre i natlige Stund,
 Naar Livet brat strider med Døden,
 Da kom kun, o Pige, naar Alt er i Blund;
 Hiin Stjerne Dig hjælper i Nøden;

Da kom kun, o Pige, med Tillid og Mod,
 Frygt ikke de Døde i Graven,
 Frygt ikke, o Pige, min Spaadom er god,
 Frygt ikke en Dding ved Staven.

Jeg tyder Dig, Pige, hver Taare paa Kind,
 Jeg raader de grammeste Runer;
 Som Bladet hendrives af Veir og Vind,
 Saa Taaren af Pigelils Luner.

Vel segned' Din Elsker i fremmede Land
 I Kampen for Frihed og Tre;

Dog rolig i Graven ei hvile han kan,
Hans Længsler hos Dig monne være.

Han stiger af Graven hver Midienat,
Dg klapper med ranglende Bæne;
Ei stilles hans Længsel i Bøgenes Krat,
Han sidder sorgmodig og ene.

Thi kom kun, o Pige, i Aandernes Stund,
Dg kald paa Din Elskedes Navne;
Din Brudgom vil stige fra Gravenes Bund,
Dg kjærligen skal Du ham favne." —

Da Maanen oplyste med bleggule Skin
De gamle, forfaldene Grave,
Da vanker den Pige sorgmodig i Sind
Med Til til hiin Dødningehave.

Hun støder til Laagen med skjælvende Haand,
Tilbage saa sagte den glider;
Men Frygt opfylder den Pigelils Aand,
Mens tavst hun paa Grave henschrider.

Hun raaber med sagte og bævende Røst
To Gange den Elskedes Navne;
Men Døden omspænder det svulmende Bryst,
Ei Brudgom vil hende end favne.

Dog stille, — for sidste og tredie Gang
Hentoner den kaldende Stemme;

Da skuer den Arme en Skikkelse lang,
Som kommer fra Gravenes Gjemme.

"Christ Jesus!" hun raabte og segned' brat ned,
Mens Døden omslørede Digt;
Der laae hun nu livløs ved Gravhøiens Bred,
Lig Lilien af Stormen nedbøiet. —

Nu vandrer den Ungling saa vide om Land
Med Leg, med Spøg og med Latter;
Al, græde ei mere den Arme nu kan;
Thi Taaren hans Corrig ei fatter.

Han vandrer og sjunger en underfuld Sang
Om Bryllup og festelig Glæde,
Men Strængene tone med gaadefuld Klang,
Saa Hver, som det hører, maa græde.

Min sidste Villie.

(1827.)

Digteren ei maa trækkes ved Haar;
Lidt han sætter et kjødsfuldt Laar,
Der, hvor i Livet en Taa kun staaer.

C. Bagger.

Naar den trange Fyrrekiste
Gjemmer mine trætte Been,

Ei skal Vennehaand da riste
 Runer paa min Bautasteen.
 Ormene vil nok indgnave
 Ord, som Døden veed at stave;
 Winterisen stiv og kold
 Værner om mig med sit Skjold.

Naar i Gravens lune Bugge
 Sjælen blunder ind i Fred,
 Naar sig Vinene blidt lukke
 Bristende i Kjærlighed;
 Da skal intet Sørgeqvæde
 Hindre Vennens tavse Glæde;
 Graveren med hæse Sang
 Lulle mig i Sønnen lang.

Ingen Fader, ingen Frænde
 Stande skal da ved min Grav,
 Ingen Modertaare brænde
 Paa min Gravhøi dyb og lav;
 Over Muur ved Nattetide
 Kisten skal heelt sagte glide;
 Sorte Kors paa Gravens Braae
 Skal som Tegn paa Frelsen staae.

Af mit Gods, de sytten Skilling,
 Som jeg fik i Fædrearv,
 Har jeg brugt i trange Stilling
 Hele ni til eget Larv.

Gid at da de andre otte
 Graveren belønne maatte
 For hans blide Buggesang,
 For den sidste Klokketlang!

Åh, men fire Fyrreplanker
 Fire Skilling koste vil;
 Uden Løn ei Nogen banker
 Laaget paa min Kiste til;
 Dog paa Bennen kan jeg stole;
 Naar han faaer min sorte Kjole,
 Vil han vist i Sørgebragt
 Stande ved min Baare Vagt.

Men, naar Diets mørke Flamme
 Luer i sin brustne Glød,
 Vil forgjeves Læben stamme,
 Trygle Hjælp i sidste Nød.
 Længe nok kan Hjertet sukke,
 Ingen vil mit Dø lufke;
 Fælt det vist i Dødens Glands
 Stirre vil foruden Sands.

Gjerne vilde jeg og hvile
 Haanden foldet paa mit Bryst,
 At ei Ormen strax skal ile
 Hurtig did med Længsels Lyst.
 Men een Skilling og den sidste
 Neppe vil en Qvinde friste,

Til med Haanden, runken, kold,
 Blidt at bøie min i Fald.

Vel der findes i mit Gjemme
 Lidet Glas, som Vinen saae;
 Dog hos mig kun har det hjemme,
 Derfor med mig skal det gaae.
 Ofte, naar mig Skjæbnen drilled',
 Glasset dog min Corrig stilled',
 Vakte Glæden i mit Sind; —
 Det i Kisten lægges ind.

Hvad af Digte, hvad af Sange
 End der spøger i mit Skriin,
 Kunde gjøre Bruden bange,
 Som en Dødning i sit Liin.
 Ei skal blege Kinder blegne,
 Ei skal sjunkne Lilier segne;
 Spøgelse paa Skrinets Bund
 Sluges skal af Ildens Mund.

Alt er ordnet; stille, rolig,
 Kan i Løvel jeg slumre hen,
 Alt for kjær er Gravens Bolig
 Til jeg skulde gaae igjen.
 Frygt ei Brud og frygt ei Søster;
 Naar først Døden fast mig kryster
 Til sit elskovsfulde Bryst,
 Beenrad leer ad Jordens Lyst.

Aarsag og Virkning.

Rom til mig, Selinda! saa bad jeg engang,
En Aften i Dæmringsstunden;

Hvi lagde vel Herren sli^g mægtig en Klang,
Sli^g Sødme i Pigemunden?

Hvi luer i Pigens undselige Blik

Heelt kraftfortærende Flamme?

Hvi blandede Herren berusende Drik

I Barmens hvælvede Kammer?

Hvi skulde jeg vide det, elskede Ven?

— Saa Pigen gjentog med Taarer —

Fra Hjemstavnⁿen drager vel Unglingen hen,

Og Lykken Manden bedaarer.

Men, hvis han ei havde ved Moderens Barm

Indsuget de Næringskræfter,

Hvi kunde da tale den Stemme saa varm,

Som tæt sig til Sjælen hæfter?

Vel hviler der Sødme i Pigel^lls Mund,

Hun selv maa det dyrt bekjende;

Kun een Mand kan suge af inderste Grund

De bedste Kræfter af hende;

Men falmer de Blomster i skønneste Vaar,

Og taber Bægret sin Sødme,

Bedraget liig mig da ved Graven hun staaer,
Med Taarer og Skjendsels Rødme.

Træffuglen.

Seg sad saa alene i natlige Stund,
Dg tænkte brat frem og tilbage:
Seg sad saa alene; thi Alt laae i Blund;
Kun Taarer nedstrømmed' saa fage,
Til Minde om svundne Dage.

Seg sad saa bedrøvet, saa mod udi Hu
Paa gamle, henseldene Stene;
Nys sad jeg i Salen hos hende; og nu
Seg sidder ved Søen alene,
Mens Fugl ei quidrer paa Grene.

Saa sukled' mit Hjerte bedrøvet iløn,
Mens Mismod omsløred' min Tanke,
Da Maanen frembrød gennem Skyerne skjon,
Dg Barmen begyndte at banke,
Dg Tanken heelt dristig at vanke.

Da hørte forundret en Fugl jeg i Sky,
Som sang med fortryllende Toner;
Brat dreven af Længsel saa glad den mon ty

Fra fjerne og fremmede Zoner
Til Bøgenes bladløse Kroner.

”Hvad sjunger Du arme forvildede Fugl?
— Saa qvad jeg med grædende Stemme —
Du har jo ei Rede, Du har jo ei Skjul,
Hvor Du Dine Kjære kan gemme,
At ikke de Kulden fornemme.”

””Ei haver jeg Rede; jeg kommer for den
I Fædrelands Egne at bygge;
Til fremmede Lande med Sorg jeg drog hen,
Nu vil jeg i Bøgenes Skygge
Alt sjunge om Kjærligheds Lykke.””

”Du kommer for tidligt, forvildede Fugl;
Thi nøgne er Bøgenes Dviste;
Du finder ei Rede, Du finder ei Skjul;
O, Arme, vist ikke Du vidste,
At Sneen laae paa Trærnes Dviste.”

””Vel tidlig jeg kommer, for tidlig dog ei,
Jeg bringer jo Gammen og Glæde;
Jeg skyndte mig saare; thi lang var min vei,
Dag Danmark er Glædernes Sæde;
Hvi monne Du Ungling da græde?””

”Jeg haabed’ saa meget, jeg haabed’ saa skjönt,
Saa meget, som jeg ei kan sige;

Men visnet er Haabet med Træernes Grønt,
 Dg Mindet vil ikke nu vige,
 Dg Haabet mig atter vil svige."

""Hvad siger Du Ungling? Vil huldeste Møe
 Forlade de grønklædte Dale?
 Vil ikke hun sidde ved lullende Søe,
 Dg lytte til quidrende Svale,
 Dg Solen bag Høien see dale?""

"Dg vil hun bortdrage, da følger jeg med;
 Hos hende jeg ene har hjemme;
 Ei fanger jeg Hvile, ei finder jeg Fred,
 Før Pigelil ikke vil glemme
 Min bange, min flagende Stemme."

End sukked' mit Hjerte, men Fuglen i Sky
 Sig hæved' med flagrende Vinger;
 Mens Søen, som stormer med Støi og med Gny,
 Den Trøstløse Trøst ikke bringer,
 Dg Sorgen i Barmen ei tvinger.

Ik, Fuglen den kommer vist aldrig igjen,
 Den bringer ei Budskab fra hende;
 Nu sveg mig min sidste, min eneste Ven;
 Hvem kan nu til hende jeg sende,
 Som atter tilbage vil vende?

Dog stille, dog stille; end har jeg een Trøst,
 Min Tanke hiin Trækfugl skal være;

Den flyver heelt hurtig, og blid er dens Røst;
 Kun een Ting hiin Trækfugl maa lære:
 Mig Budskab tilbage at bære.

De underlige Ting.

Underligt er det i stormfuld Nat
 Sidde i Kamret ene forladt;
 Underligt er det med Haarene graae
 Dog som et Barn her i Verden at staae.

Underligt er det i Afskedsstund
 Kysse en Piges vægrende Mund;
 Underligt er det, at skilles fra Ven,
 Naar man ham aldrig skal se igjen.

Underligt er det, naar Venner to
 Ei ere nok Dig til Hjertero;
 Underligt er det blandt Vennerne tre,
 Om ei den ene sig troløs mon tee.

Underligt er det, naar Tungstinds Kraft
 Udfuger Unglingens bedste Gæst:
 Underligt er det i Kærlighedsfærd
 Læse om Fortids Bedrifter i Bog.

Underligt er det, naar Nordens Gran
 Stander ved Lauren i sydligt Land;
 Underligt er det naar Skjalden i Nord,
 Sjunger om det, som i Nord ikke boer.

Underligt er det, naar elsket Møe
 I sin favreste Alder maa døe,
 Underligt er det, naar Legem og Sjæl
 Siger hinanden det sidste Farvel.

Underligt er det paa Kirkegaard
 Finde Hvile i Vinter og Vaar;
 Langt mere underligt er det at see,
 Hvorlunde Pigen mon græde og lee.

*I to the world am like a drop of water,
That in the ocean seeks another drop,
Who, falling there to find his fellow forth
Unseen, inquisitive, confounds himself.*

SHAKSPEARE.

Rheinlied.

Ich sitz' in meinem Kämmerlein
Gar oft so ganz allein,
Und denke her und denke hin
Mit unverdroßnem Sinn.
Was ich dann denke, weiß ich kaum,
Ich weiß nur, daß so mancher Traum,
So lieblich und so fein,
Durchglüheth mich wie deutscher Wein,
Der Wein der wächst am Rhein.

Ich sitz' in meinem Kämmerlein,
So niedrig und so klein;
Das Denken, ach, das hilft nicht viel,
Doch Hoffnung führt zum Ziel;
Ich hoffe nur, ich denke nicht,
Ich hoffe, daß mir's nie gebricht
An gutem, deutschen Wein;

Denn — ach — wie könnt' ich fröhlich seyn,
Hätt' ich nicht mein Glas Rhein?

Und wie ich sitz' im Kämmerlein
Bei meinem Glase Rhein,
Und wie ich sauge Lebenskraft
Aus deutschem Nebensaft,
Und wie ich hoffe für und für,
Da leise klopft es an die Thür';
Und wie ich ruf: "Herrein,"
Hinten tritt dann ein Mädelein,
Fast schöner als mein Wein.

"Du sitzt hier im Kämmerlein
So einsam und allein,
— So traulich sprach die Maid zu mir —
Dum komm' ich jetzt zu Dir."
Sie streichelte darauf mein Kinn,
Und setzte sich dann zu mir hin
Wohl bei des Feuers Schein;
Das einz'ge Licht im Kämmerlein
Das kam vom Glase Rhein.

Nicht mehr saß ich im Kämmerlein
So traurig und allein;
Sie saß bei mir, ich herzte sie,
Wie ich geherzt noch nie.
So saßen wir 'ne schöne Stund,
Und voller schwoll des Mädchens Mund,

Und lud zum Küssen ein,
 Wenn sie geküßt den edeln Rhein,
 Das schöne Mädelein.

Doch nun ich sitz' im Kämmerlein
 Gar einsam und allein;
 Sie zog dahin die schöne Maid
 Mit Herzens Weh' und Leid;
 Doch ein Andenken ließ sie mir
 Auf dieser öden Stätte hier;
 Es ist manche Thräne fein,
 Wo fand ich die, o Vater Rhein,
 Als wohl im Deinem Wein?

D a s B i l d .

Der Abend floh auf holden Rosenschwingen,
 Und mit der Sonne floh die Hoffnung hin;
 Doch in der Abendstunde leise klingen
 Die Lieder traurig dem betrübtem Sinn;
 Denn gar zu stürmend war des Herzens Dringen,
 Und nur im Kampfe hofft' ich den Gewinn;
 Es trieb mich fort dann auf Gesanges-Wogen;
 Doch, ach, die Fluthen grausam mich betrogen.

Ich sah ein Bild in sturmbewegten Wellen,
 Bald war's mir nah, bald sah ich's wieder fliehn;
 Doch nicht an Klippen konnt' das Bild zerschellen,
 Es spielte lächelnd an des Ufers Grün;
 Wie Vieder mächtig mir den Busen schwellen,
 So fühlt' ich jetzt mein Inneres erglühn.
 Ich sah das Bild und konnt' es nicht erkennen;
 Ich kannte es und konnt' es nicht benennen.

Und wie das Bild, vom Wogenmeer umfängen,
 Besänftigte die wild empörte Fluth,
 Stets heftiger in nahmenlosem Bangen
 Entbrannte meines Herzens Feuergluth,
 Stets heft'ger flog ein brennendes Verlangen
 Wild zischend durch das wild bewegte Blut,
 Und heftiger in heiße Wehmuthsthränen
 Zerfloß den Wogen gleich mein Wonnesehnen.

”Ich muß, ich muß—rief ich mit lauter Stimme
 Ich muß den Abgrund dieses Meers erspähn;
 Wenn ich recht fest an jenen Felsen klimme,
 Soll't ich dann fürchten dieses Sturmes Wehn?
 Und sollt' ich auch im wuthentbrannten Grimme
 Der Lebenswogen stürmend untergehn;
 Dann würd' gewiß aus irren Traumgestalten
 Ein höh'res Bild des Lebens sich entfalten.”

Doch wie ich so dem düstern Wonnetraume
 Nachgebend, kindisch sinnend stand,

Und wie ich auf dem weiten Erdenraume
 Die Liebe suchte, aber nicht sie fand,
 Vor meinen Augen, gleich dem schwachen Schau-
 me,

In tiefer Fluth das schöne Bild verschwand.
 Ich stand allein mit meinem Hoffen, Sehnen,
 Allein mit meinen bangen Wehmuthsthänen.

Allein, allein den Wogen überlassen
 Gab ich mich ganz dem Weltenstromen hin;
 Nicht lieben konnte ich die todten Massen,
 Denn was ich suchte fand ich nicht darin.
 Wie ich geliebt, so konnt' ich niemals hassen,
 Denn gar zu düster war des Hasses Sinn;
 Auch nicht mein Geist im tiefen Wettergrauen
 Konnt' sich zu Gott erheben mit Vertrauen.

Da sann ich oft in kühler Abendstunde,
 Wenn die Natur in tiefer Ruhe lag;
 Es tönte still, mit leisem Geistermunde,
 Doch mächtig mir der jüngst entschlafne Tag;
 Da opfert' ich dem hohen Geisterbunde
 Des reinen Herzens letzten Freudenschlag;
 Ihm opfert' ich mein Leben und mein Lieben,
 Raum, daß mir jetzt die Hoffnung noch geblieben.

Das holde Bild, der Abglanz jener Tage,
 Sah ich nie mehr im Lebensstrom erglühn;
 Drum tönet oft des Herzens bange Klage,

Wie Vögel, die dem Lenz entgegenziehn.
 Was ich gewagt, nicht mehr ich jezo wage,
 Der Geist dem Geiste will nicht mehr entfliehn.
 Zu jenem Abgrund, den mir Götter schufen,
 Hin leiten ewig tausendfache Stufen.

Efterlysning.

Den i "Gudselsdagen" omtalte Prolog findes her ei, da den, tilligemed nogle andre Stykker, gif tabt paa Veien fra Sorø til Kjøbenhavn. Skulde derimod den rejsindige Læser mod en passende Erstatning lade sig bevæge til at aflevere den hos mig, skal den blive meddeelt Kjøberne gratis.

